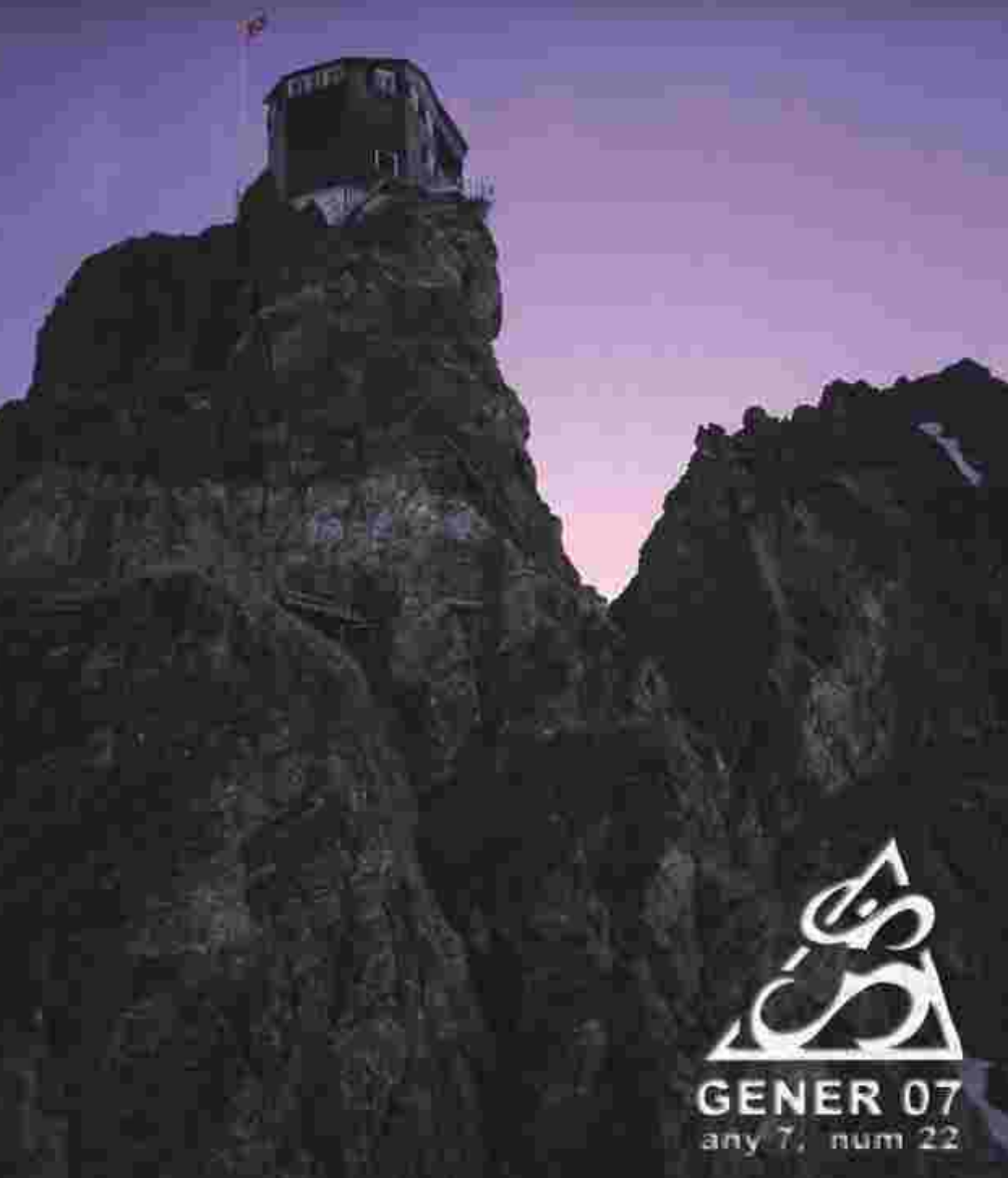

CLUB EXCURSIONISTA

UECANOIA

GENER 07
any 7, num 22

Fotografia:
David Mengual
Cabana Bertol (3.311 m)

Maquetació:
Caterineta Font

2 - 11
l'alta ruta

13 - 16
tècnica i pràctica

19
l'acudit

20 - 21
així es, això és

22 - 25
retalls de la nostra història (14)

25
notícies

26-27
la ressenya

28
el club i els webs

El Club Excursionista Uecanoia no
comparteix necessàriament les
opinions dels autors dels articles.

CLUB EXCURSIONISTA UECANOIA

C/ de Sant Magí, 28 - Apartat 267
08700 IGUALADA
Tel./Fax 93 803 20 47
E-mail: uecanoia@uecanoia.net
www.uecanoia.net
Dipòsit legal: B-31.934-2001

AFILIAT A LA FEDERACIÓ D'ENTITATS
EXCURSIONISTES DE CATALUNYA

Avui tenim edificis més alts i autopistes més amples, però temperaments més conformistes i punts de vista més estrets. Gastem més, però gaudim menys. Tenim cases més grans, però famílies més petites. Tenim més coneixements, però menys criteri.

Hem multiplicat les nostres possessions materials, però hem reduït els nostres valors espirituals. Hem arribat a la lluna i en tornem, però tenim problemes per creuar el carrer i conèixer el nostre veí. Hem conquerit l'espai exterior, però no l'interior. Tenim "més" ingressos, però menys moral per administrar-los justament. Aquests són temps de més menjar, però menys nutrició; de cases més maques però llars més tancades. Per tot això, et proposem que d'avui endavant:

Pensem que la vida és una successió de moments per gaudir no només per sobreviure. Treu la pols a la bicicleta que un dia vas comprar amb il·lusió, recorda la sensació de llibertat que et dona cada pedalejada. Truca a aquells amics amb els quals vas compartir sortides, excursions o caminades sense perdre el temps en inventar excuses.

Busca't a tu mateix, tots somniem mentre ens submergim en un món de semàfors i percentatges. Deixa de ser adult, ni que sigui per un dia, i escolta el nen que tots tenim a dins. Acosta't a la natura, ella et farà oblidar si ara són millors o pitjors temps, si és una bona o una mala època. Posa't l'abric per seure ni que sigui a la terrassa i gaudeix de la vista sense fixar-te en les males herbes. Visita aquells llocs que sempre t'han atret o aquells altres dels quals guardes un record especial.

Perquè acabem d'encetar un nou any, i tot està per escriure. Perquè hem de treure del nostre vocabulari frases com "un d'aquests dies" o "potser més endavant". Perquè volem sentir les teves ganes de viure, que ens expliquis les teves vivències, experiències, anècdotes, ...

Perquè pensem que aquest és un bon any perquè puguis llegir a la nostra revista que has conquerit les teves il·lusions, que ja no només ballen al teu cap entre un dinar i una reunió, entre matinar i anar a buscar els nens a escola, sinó que t'has donat la possibilitat de fer-les reals.

I perquè ens les facis arribar i les puguis compartir amb nosaltres, et deixem una adreça de correu electrònic:
caterinetafont@uecanoia.net.

Perquè no podem endarrerir res que afegeixi un somriure i alegria a la nostra vida.

BON ANY !

L'alta ruta

Chamonix - Zermatt, l'alta ruta clàssica a l'estiu (2).

Etapa 5

Cabana Chanrion (2.462 m) sortida d'aigües de la gelera d'Otema gelera d'Otema coll de Chermontane (3.053 m) cabana Vignettes (3.160 m)

DP: 925 HP: 4h 30
DB: 227 HB: 0h 45

Etapa de transició a través de la solitària gelera d'Otema que en principi no ha de plantejar més problemes que la pròpia solitud del lloc.

Esmorzem novament a les 5 de la matinada. En principi l'etapa d'avui hauria de ser llarga, però fàcil. I esdevé llarga...

La guia de Cliff dona la possibilitat d'accedir a la gelera d'Otema des del refugi Chanrion per un camí que flanqueja sense perdre alçada i va directament a la gelera. No el trobem ni ningú ens sap dir on és aquest camí. Optem per l'única

possibilitat que veiem. Agafem la pista que puja al refugi i baixem fins a trobar una edificació de la qual surt un desviament evident a mà esquerra cap al fons de la gorja. És una pista estreta i en mal estat. La guia insisteix que no s'ha d'anar per aquí, però ara no hi ha altre remei. Al final de la pista hi ha una petita resclosa que és la sortida d'aigües de la gelera d'Otema. Comença un camí senyalitzat amb marques blaves que ens durà per la morrena lateral esquerra fins a l'inici del gel sense cap problema.

Entrem a la massa gelada i progressem ràpidament per la part dreta sobre una morrena central rocallosa enmig del gel que ens permet avançar sense dificultats fins a la cota 2.900. A partir d'aquí està tot nevat i no hi ha traça. Intentem progressar pel mig però és impossible. Ens ensorrem fins al genoll i tot és aigua. Ens veiem obligats a progressar totalment per la dreta fins al coll. Ens continuem ensorrant

fins al genoll, però en aquest costat, hi ha neu en lloc d'aigua (Ens hauríem d'haver llevat més d'hora?).

Arribem al coll de Chermontane (3.053 m) i novament ens atrapa la boira. Afortunadament trobem la traça del refugi que queda a la nostra esquerra i elevat uns 160 metres sobre un esperó rocallós. Des del coll, si no hi ha boira es pot veure sense problemes i l'estampa que ofereix és tan típica com espectacular.

Avancem cap a l'esquerra. Enfilem un tram molt dret amb neu tova i pedres, i un cable que ens assegura la progressió. Superem el collet, avancem per un *plateau* a l'esquerra durant 10 min i arribem a un segon coll. A la dreta, una petita aresta ens separa del refugi. Podem anar pel capdamunt de l'aresta (engorrós) o passar al vessant d'Arolla i flanquejar l'aresta cap a la dreta sense problemes (molt millor).

Ja som a la cabana Vignettes (3.160 m). Encara no ens hem acabat d'instal·lar que un soroll ensordidor fa vibrar els vidres del refugi. Acaba de caure un serac molt a prop. La muntanya no descansa.

Etape 6

Cabana Vignettes (3.160 m) coll de Chermontane (3.053 m) gelera del Mont Collon coll de l'Evêque (3.392 m) coll Collon (3.087 m) alta gelera d'Arolla fins a la cota 2.550 plans de Bertol (2.664 m) cabana Bertol (3.311 m) per la gelera de Bertol

DP: 1215 H: 5h 30
DB: 1064

En aquesta etapa es tracta de flanquejar el Mont Collon per l'alta vall d'Arolla. Cap a la meitat del dia passem a prop del refugi lliure dels Bouquetins que ens podria servir en cas de necessitat.

Sortim de les Vignettes desfent el camí del dia anterior fins al coll de Chermontane. A la nostra dreta tenim la gelera d'Otema per on vam pujar el dia d'ahir. A la nostra esquerra, la part alta de la gelera d'Arolla que des d'aquí és impracticable a l'estiu. Fa bo. Mirem enrere i veiem la privilegiada situació de la cabana de les Vignettes.

Avancem vers el SE a buscar el coll de l'Evêque. És de fàcil identificació perquè queda entre el Petit Mont Collon a la dreta i el cim de l'Evêque a l'esquerra. L'accés al coll (3.392 m) és un suau pendent de neu en què no falten les esquerdes.

Des del coll estant, cal fixar-se bé en la direcció a seguir. Hem d'identificar davant nostre (E) el cim de la Vierge, que és una agulla rocallosa darrere de la qual hi ha el Mt. Brulé. Hem de baixar cap a la Vierge (E) i remuntar pocs metres fins al coll Collon (3.087 m) i des d'allà descendir directament en direcció N cap a l'alta gelera d'Arolla. Li estem donant tota la volta al Mont Collon. Ben aviat (visible des del coll) al fons i a la dreta (NE) sobre una carena rocallosa veurem la cabana Bouquetins. No hi hem pas d'arribar, però ens ajuda a orientar-nos. Baixem la gelera sense dificultats. Aquest any deuen estar fent alguna mena d'estudi perquè està tota plena de trípodas de fusta de color blau i blanc que sembla que controlin la progressió del gel. Avancem pel centre i quan trobem dificultats ens decantem cap a la morrena de la dreta sense arribar a sortir del gel en cap moment. El descens és suau i ens creuem amb un munt de cordades italianes que remunten el coll Collon per a baixar cap a Valpelline.

Baixem sense problemes fins a la cota 2.250. Sortim del gel i continuem per la morrena de la dreta fins a trobar un sender marcat amb taques blanques i blaves que ascendeix fins a la cota 2.500 m, on trobem un rètol que ens confirma la direcció vers els plans de Bertol (si

L'alta ruta

baixéssim a l'esquerra, aniríem a parar a Arolla i des d'allà hi ha un autobús a Martigny). Ara els senyals són vermells i blancs fins que a la dreta trobem un altre rètol que ens indica la cabana Bertol. El seguim fins a la cota 2.664 on hi ha una petita cabana de pastors que està tancada. Al SO veiem el coll de les Vignettes. Al NE veiem el coll de Bertol sobre el qual hi ha el refugi. Encara ens queda un bon tros molt costerut. Ens en separen 650 m de pujada sostinguda primer pels prats, després per la morrena i finalment per la neu del darrer tram que és una mica dret però en què la traça fa de bon passar. Arribem al coll i el refugi ens queda a l'esquerra, sobre la cresta, a manera de niu d'àligues. Gaudeix d'una situació espectacular. Just abans de passar el coll, a l'esquerra hi ha una placa commemorativa que indica l'inici de la

grimpada d'accés al refugi. Hi ha dos trams de cadenes que ens duen a les escales d'acer que donen accés a la instal·lació.

És una construcció magnífica, perfectament situada amb unes vistes esplèndides. El menjador de forma octogonal amb finestres per gairebé totes bandes és un excel·lent mirador de la regió. A Bertol tot està estudiat. Cada racó, cada escala, cada porta... Tot amb la idea d'aprofitar l'espai al màxim (es dorm com sardines). Per sopar ens sorprenen amb una lasanya al forn que és boníssima!

I sobre la vista... les muntanyes d'Arolla, el Matterhorn, la Dent Blanche... Ensumem el final i toquem el cel.

Etapa 7

Cabana Bertol (3.311 m) coll de Bertol coll de la Tête Blanche (3.400 m) (per la gelera del Mont Miné) gelera Stotkji gelera Tiefmatten cabana Schonbiel (2.694 m)

DP: 665 H: 5h 30

DB: 1282

Sortir de Bertol de matinada i encarcarats de la nit té el seu què. Les escales que baixen a la gelera ara semblen més dretes. Cal iniciar l'etapa ben aviat perquè a la part alta de la gelera Stockji hi ha unes esquerdes enormes i molta neu, i convé passar-hi d'hora.

Sortim els últims com ja és habitual. Volem aprofitar la darrera etapa glaciària...L'Alta Ruta s'està acabant i ja ens havíem acostumat a estar per la muntanya mig aïllats de la resta del món.

Des del coll Bertol flanquegem les Dents de Bertol pel vessant NE fins a la cota 3.240 m. Estem sobre la part alta de la gelera de Mont Miné. Veiem la Tête Blanche al SE i ens encarem cap al cim. No cal arribar al cim, però ens quedem a un centenar de metres sobre l'aresta NE. Ja som al vessant de Zermatt amb l'imponent Matterhorn davant nostre.

La gelera que hem de baixar ha canviat molt en els darrers anys i hi ha diverses possibilitats, però només trobem una lleugera traça i la prenem. Baixem cap al NE. Avancem pel bell mig de la gelera i sortegem un munt d'esquerdes enormes i desordenades entre les cotes 3.300 m i 3.100 m. Passem al més ràpid possible amb el cor encongit. No hi ha consells a seguir. Segur que cada any canvia. Abandonem la gelera a la cota 3.050 m pel costat dret. Ens traiem els grampons i enfilem un intent de senderet fitat que volta el cim de l'Stockji pel vessant N. És

un camí que fa de mal passar. Hi ha la paret a l'esquerra i l'estimball a la dreta. Hi ha pedra petita i patina. Hi ha passos "tontos" i de vegades cal desgrimpar. I baixa. Baixa per sota del refugi Schonbiel fins a la cota 2.550 m. És un camí horrorós. Aquest sector només es salva per la vista sobre la Dent d'Herens i el Matterhorn, que és impressionant.

I des de la cota 2550 m, on hi ha un bloc de pedra enorme, comença un sender que enfila cap a Schonbiel per una morrena molt descomposta. Hi ha marques vermelles, però són escasses. Superem 100 m cap a l'esquerra (NO) i deixem la morrena caòtica per a enfilem-nos a la paret per una terrassa (2.650 m) molt estreta sobre roca sòlida en direcció oest, orientats clarament cap al refugi que queda excel·lentment situat sobre uns

l'alta ruta

plans d'herbei magnífics.

Si mirem enrere (SO) veiem per on anava la ruta antiga que descriu Cliff en la seva guia. La gelera s'ha trencat i hi ha una cascada de seracs tan impressionant com impracticable. És per això que hem hagut de baixar pel vessant Nord de l'Stokjji i perdre més desnivell del compte pel senderet relativament nou.

La cabana Schonbiel està just a sota del Matterhorn, orientada cap a l'aresta Zmutt. El panorama és simplement espectacular. Prendre una bona cervesa a la terrassa contemplant el cim tota la tarda és senzillament gloriós.

Etapa 8

Cabana Schonbiel (2.694 m) Zmutt (1.936 m) Zermatt (1.606 m)

DP: 110
DB: 1198 HB: 3h

Etapa final i sense problemes. És possible no parar a Schonbiel i baixar directament a Zermatt des de Bertol en una sola jornada, però potser l'etapa resulta massa llarga i hauríem de fer nit a Zermatt perquè no tindríem temps de tornar a le Tour/Chamonix (nosaltres a Bourg St. Pierre). A més, si fa bo, és magnífic dormir a Schonbiel, baixar amb la fresca del matí després d'esmorzar i arribar a Zermatt abans del migdia.

Avui ens podem permetre el luxe de sortir a les 8h del matí. Un sender marcat i ben traçat baixa a l'esquerra del refugi cap a la morrena de la gelera per resseguir-la fins al llogarret d'Zmutt. El panorama de neu i gel dóna pas a prats i avets que ens acompanyaran fins a Zermatt. En la part final fins i tot trobarem bancs a banda i banda per a descansar.

I a Zermatt... toca celebrar-ho amb doble ració de patates fregides del McDonald's (el pressupost de celebració no dóna per a

més). I des de Zermatt... a recuperar el cotxe. A l'estació del tren ens venen un sol bitllet fins a Bourg St. Pierre (o fins a Le Tour) i ens faciliten un full amb els canvis de trens que haurem de fer amb les estacions de canvi, hora d'arribada i hora de sortida. Tot amb la precisió suïssa característica. El viatge dura entre 4 i 5 hores comptant tots els canvis.

Si sou un grup més nombrós, és més ràpid, còmode i econòmic agafar un taxi fins a Chamonix o fins on aneu, però cal ser més de 4 o 5 persones.

Desnivell total de pujada: 6.560 m
Desnivell total de baixada: 6.804 m

ELS REFUGIS

La reserva als refugis és obligatòria. Si bé en alguns en ple mes de juliol vam estar gairebé sols, cal dir que en d'altres, si no haguéssim reservat, ni tan sols hauríem pogut sopar. En general estaven tots plens a vessar. De fet, vam tenir alguns problemes per a fer les reserves, però també s'ha de dir que ho vam fer la setmana abans.

En tots ells vam haver d'esmorzar entre les 4 i les 5 de la matinada excepte a Schonbiel i als albergs.

1. Refugi de Le Tour (2.702 m) CAF. Tel.: 00 33 (0) 450 54 04 16

2. Refugi Abert I. (2.706 m) CAF. Tel.: 00 33 (0) 450 54 06 20 i 00 33 (0) 450 53 16
03 Coordenades GPS: 564.975/94 010

2.1. Cabana del Trient (3.170 m) SAC-CAS. Tel.: 00 41 (0) 277 83 14 38 Coordenades
GPS: 569.350/88.400

2.2. Cabana d'Orny (2.826 m) SAC-CAS. Tel. : 00 41 (0) 272 07 13 48 Coordenades
GPS: 570.880/94.560

3. Pension Plain Air (al poble de Champex). Tel.: 00 41 (0) 277 83 23 50 i mòbil 00
41 795227551. www.pensionpleinair.ch. e-mail: pensionpleinair@glenwin.ch

4. Alberg Au Petit Velan al poble de Bourg St. Pierre. Tel.: 00 41 (0) 277 87 11

l'alta ruta

41. www.petit-velan.ch. e-mail: rjoris@petit-velan.ch (tancat dilluns i dimarts)

5. Cabana Valsorey (3.037 m) SAC-CAS. Tel.: 00 41 (0) 277 87 11 22.
www.valsorey.ch. e-mail: info@valsorey.ch. Coordenades GPS: 587.050/86.540.
Guarda: René Buémi

5.1. Bivac Musso (3.664 m) Amics de la Muntanya de Foglizzo. Lliure. 12 places.
Coordenades GPS : 588.090/86.790

6. Cabana Chanrion (2.462 m) SAC-CAS. Tel.: 00 41 (0) 277 78 12 09 i 00 41 (0) 219 63 60 07 e-mail: cfarquet@swissonline.ch. Guarda: Jachy Farquet. Coordenades GPS: 595.520/87.150

7. Cabana Vignettes (3.160 m) SAC-CAS. Tels.: 00 41 (0) 272 83 13 22 i 00 41 (0) 794 01 55 53. E-mail: jean-michel.bournissen@span.ch. Guarda: Jean-Michel Bournissen. Coordenades GPS: 602.870/93.120

7.1 Refugi dels Bouquetins (2.980 m) SAC-CAS. Lliure. 18 places. Coordenades GPS: 670.120/91.040

8. Cabana Bertol (3.311 m) SAC-CAS. Tel.: 00 41 (0) 272 83 19 29. Guardes: Bernadette Praz i Michel Maistre. Coordenades GPS: 606.890/94.960

9. Cabana Schonbiel (2.694 m) SAC-CAS. Tel.: 0041 (0) 279 67 13 54 i 00 41 (0) 279 67 47 62. Guarda: Rosmarie Taugwalder. Coordenades GPS: 614.740/94.510

BIBLIOGRAFIA

Les referències personals sempre són importants, i a nosaltres els amics Xavi Moll i la Delia Flores ens havien passat la informació i les diapositives de quan van fer l'Alta Ruta uns anys abans.

En l'àmbit bibliogràfic hi ha un llibre fonamental que explica la travessa amb totes les seves variants tant a l'estiu com a l'hivern. Malauradament actualment costa de trobar i només n'existeix la versió anglesa. També n'existeix una versió en castellà traduïda per l'editorial SAU, però està exhaurida i ja no es troba.

1. Cliff, Peter. *La Haute Route Chamonix-Zermatt. Alpinisme. Itinéraires d'été et d'hiver*. Editions Franck Mercier. AnnencyFrance, 1993. ISBN 2-86868-069-0

Hi ha d'altres llibres que ens permetran estudiar diferents variants de la ruta i ascensions alternatives de les zones per les quals passem.

1. Vaucher, Michel. *Los Alpes Suizos. El Valais (Cervino-Monte-Rosa). Las 100 mejores ascensiones*. Martínez Roca. Libros RM. Barcelona, 1984. ISBN: 84-270-0914-3

2. Weill, Francis. *Alpes Vaudoises et Valaisannes. Itinéraires d'altitude*. Editions Franck Mercier. Annency-France, 1997. ISBN 2-86868-109-3

3. Biner, Herman. *Guide du Valais. Du Trient au Nufenen*. Club Alpin Suisse, 1996. ISBN: 3-85902-151-6

4. Muñoz, Cándido. *Tour del Mont-Blanc. La vuelta al macizo en 9 etapas*. Ediciones Desnivel. Madrid, 2001. ISBN: 84-89969-90-6

5. Guasch Terré, Oriol. *Alpes en esquí*. 11

Travesías inolvidables desde el Ötztal al Mont Thabor. Ediciones Desnivel. Madrid, 2000. ISBN: 84-89969-76-0

6. Goedeke, Richard. *Cuatromiles de los Alpes por rutas normales*. Ediciones Desnivel. Madrid, 1999. ISBN: 84-89969-44-2

7 Fairbairn Helen, McComack Gareth, Bardwell Sandra, Dixon Grant, Lindenmayer Clem. *Trekking en los Alpes*. Lonely Planet. Editorial Planeta, SA. Barcelona, 2005. ISBN: 84-08-05610-7

I per als més romàntics hi ha un llibre clàssic de la literatura de muntanya que relata vivències en una bona part de la ruta:

1. Whymper, Edward. *La conquista del Cervino*. Ediciones Desnivel. Madrid, 2002. ISBN: 84-45760-55-X

Finalment cal dir que Ediciones Desnivel ha editat una guia itinerària de Cándido Muñoz titulada *Del Mont-Blanc al Cervino* i que també uneix Chamonix i Zermatt, però ho fa a una cota més baixa, que no té res a veure amb l'Alta Ruta, però que pot resultar interessant en cas de més mal temps:

1. Muñoz, Cándido. *Del Mont-Blanc al Cervino. Travesia a pie de Chamonix a Zermatt*. Ediciones Desnivel. Madrid, 2003. ISBN: 84-95760-97-5

CARTOGRAFIA

Sobre aquest tema, la primera cosa que cal dir és que no hi ha un sol mapa per a tota la ruta, i que a més, les diferents edicions i escales que hi ha sobre la zona, no sempre són fàcils d'enllaçar. Segons com, pot arribar a ser difícil fer-se una idea de l'itinerari complet en la seva totalitat. Hem fet un intent de mapa de carenes, però és simplement orientatiu.

L'alta ruta

1. Chamonix- Mont Blanc IGN 3630 ouest, 1:25.000
2. St. Gervais-les Bains. Massif du Mont-Blanc, IGN 3531 ET TOP 25, 1:25.000
3. Pays du Mont-Blanc. Carte de Randonnées. Rando Editions. IGN A1
4. La Valpelline. Valle di Ollomont. Valle di St. Barthelemy con itinerari di sci d'alpinismo. Istituto Geografico Centrale (Torino). Núm. 115, 1:30.000
5. Martigny (Barberine-Chamonix-Verbier). Carte Nationale de la Suisse avec itinéraires de ski. 282S. 1:50.000
6. Arolla (Gd. Combin-Evolène-Matterhorn). Carte Nationale de la Suisse avec itinéraires de ski. 283S. 1:50.000
7. Mischabel (Zermatt-Saas Fee-Macugnaga). Carte Nationale de la Suisse avec itinéraires de ski. 284S. 1:50.000

DADES D'INTERÈS

El piolet i els grampons són imprescindibles gairebé cada dia. Per a encordar-nos vam utilitzar un cordino de 30 m i 8,5 mm i va ser suficient en tot moment. A més cal preveure portar material d'autorescat en cas de caiguda dins d'una esquadra (cordinos, tiblocs, minitraction, cargols de gel, etc.).

Els horaris que facilitem són del tot orientatius car depenen molt de l'encert que tinguem en trobar la ruta, i sobretot de l'estat de la neu i de les geleres, i de les condicions meteorològiques.

L'Alta Ruta és una bona manera de conèixer aquesta zona dels Alps Penins en què hi ha un munt de cims tan poc coneguts com interessants. Qualsevol dels refugis serviria per a fer-hi estada i gaudir d'un munt de possibilitats d'activitat. Les

comunicacions són bones i la xarxa de refugis, extraordinària. A més, la manca de mitjans mecànics per a accedir-hi, li confereixen una duresa i una solitud que s'enyoren en d'altres regions.

Tot i que el tram descrit és el més clàssic a l'estiu, també es pot allargar fins al pas del Simplon però d'això ja en farem una altra història.

La millor època per a fer la ruta a l'estiu acostuma a ser el mes de juliol. Al juny no obren tots els refugis, i a més, les esquerdes poden estar tapades a la majoria de geleres. A l'agost o més endavant, tot i que el temps potser és millor, si hi ha poca neu en la pujada al *plateau* del Couloir des de Valsorey (etapa 4) pot haver gel i l'ascens pot esdevenir molt perillós. No obstant això, en la bibliografia que adjuntem podeu trobar més d'una possibilitat per a fer una variant que eviti aquesta etapa.

En qualsevol cas, cal consultar la "météo" i l'estat de la neu i del gel abans de començar. Com sempre ens van donar una informació acurada a la Casa de la Muntanya de Chamonix (OHM-Oficina d'Alta Muntanya).

Durant la ruta vam conèixer l'associació Valrando que gestiona 26 itineraris de diversos dies pel Valais i segons sembla estan tots senyalitzats perfectament. Val la pena consultar la seva web per a muntar-se unes bones vacances de muntanya.

Telefons útils:

- Emergències a l'Alta Savoia: 00 33 (0) 450 53 16 89
- Emergències al Valais: 144
- Previsió del temps al Valais: 162
- Informació de rutes del Valais: 163
- Helicòpters: 1414 i 1415
- OHM-Oficina d'Alta Muntanya de Chamonix: 00 33 (0) 450 53 22 08

Si teniu llicència d'ús d'emissora, les freqüències d'emergència que connecten amb els refugis són 161.300 Mhz i 158.625 Mhz

LLOCS WEB:

www.chamonix.com
Www.ohm-chamonix.com
www.zermatt.ch
www.club-alpin-chamonix.com
www.sac-cas.ch
www.swissgeo.ch
www.valaistourisme.ch
www.gite-valais.com
www.greatwalks.net
www.valrando.ch

www.railaway.ch
www.rail.ch
www.postauto.ch
www.sncf.fr
www.meteofrance.com
www.meteosuisse.ch

Travessa realitzada pels autors entre els dies 5 i 16 de juliol de 2005.

Ara que tenim més o menys clar que val la pena "jugar" bé amb el sistema de les "capes" a l'hora de vestir-nos per anar a la muntanya, introduïrem una mica per sobre els tipus de teixit que hi ha al mercat i que ens donen moltes solucions a la diferent climatologia que puguem trobar, ja que pot fer fred, calor, vent, pluja, neu..., fins i tot, de vegades tot en un mateix dia.

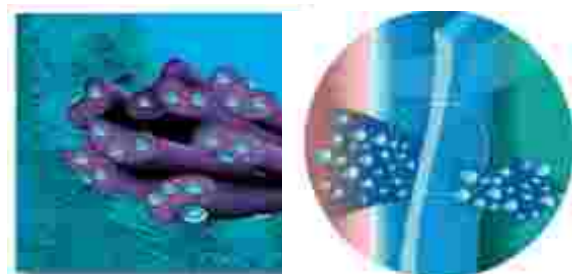
Hauríem de diferenciar els teixits que farem servir a l'estiu i els que farem servir a l'hivern depenent de la zona on plantejarem l'activitat, i del tipus d'activitat: no és el mateix pujar la Pica d'Estats a l'estiu (també hi fa calor), que anar a fer una sortida de raquetes a la Cerdanya Nord (hi fa fred, però tenim activitat física), que anar a escalar en gel a l'Ariège (que hi fa un fred que pela i a més estarem bastant estàtics), per posar uns quants exemples.

Tot seguit donarem uns quants exemples, de vegades seran marques comercials de teixits, que ens podran servir de guia a l'hora d'anar a la botiga a deixar-nos aconsellar per gent que ens diran les diferents possibilitats que tenim, en funció del nostre pressupost i necessitats.

Els teixits més coneguts són:

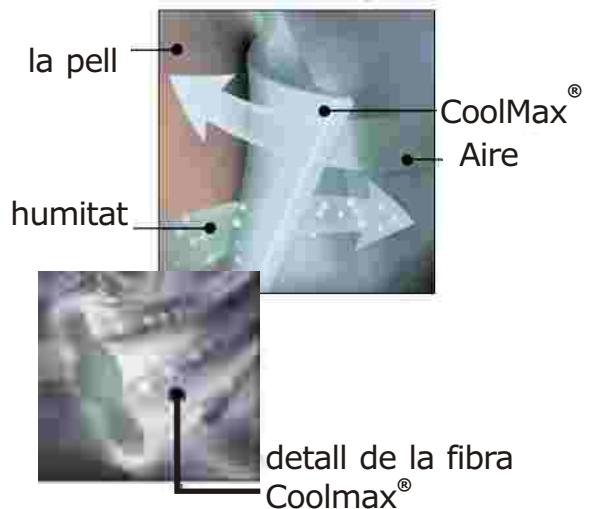
CoolMax®: Fibra formada per 4 canals amb estries microscòpiques que tenen com a funció treure de dins cap a fora la suor del nostre cos mantenint-lo fresc i sec. És molt transpirable i per tant molt adequat a l'estiu com a primera capa.

Thermastat®: És igual de transpirable que

el CoolMax, però a més és una de les millors fibres que ens protegeixen del fred. El podem fer servir de 1a capa però és més indicat com a 2a capa. Ens manté el cos sec i calentó, per tant ens anirà de "conya", és a dir, ens anirà molt bé a l'hivern.

Està disponible en tres gruixos: 180, 270 i 350 g/m²; i l'anomenat BIPOLAR: en què la superfície interna rep un tractament per aconseguir el pèl (del teixit és clar) més llarg, i d'aquesta manera tenir més cambra d'aire, i en què la superfície exterior rep un tractament per repel·lir l'aigua, la neu i el vent. Amb aquest tipus de fibra s'aconsegueix retenir l'escalfor corporal fins a un 35%.

Powerstretch®: Teixit tèrmic (reté l'escalfor corporal) més o menys elàstic que pot portar membrana amb funció de paravent i també transpirable/impermeable. Es pot utilitzar de 1a o de 2a capa. L'acostumem a trobar en gruixos de 100 i 200 g/m².

La membrana, tipus GoreTex®, Sofitex®, ..., la poden incorporar al teixit laminada (enganxada al teixit interior) o bé induïda (al teixit se li aplica un bany de poliamida).

Powerdry®: Aquest teixit porta un tractament que aconseguix eixugar-se

tècnica i pràctica

molt ràpid i que reté "una mica" l'escalfor corporal. Indicad en pantalons i malles com a 1a capa.

Folre polar: Arribem al conegut "POLARTEC®" que és un teixit de fibra de poliester que té una gran capacitat de retenir l'escalfor corporal i no reté pràcticament la humitat, per tant és molt transpirable, s'eixuga molt ràpid i abriga molt, PERÒ no ens aïlla gens del vent i de l'aigua si no porta algun tipus de membrana afegit.

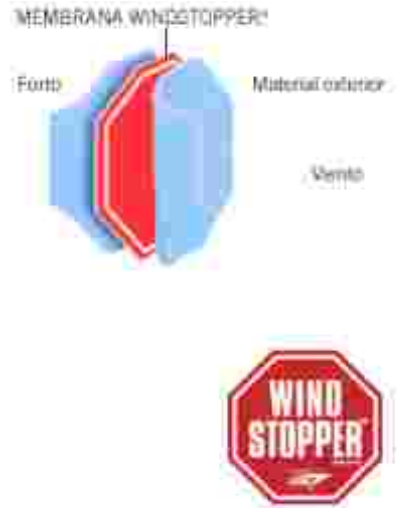
L'acostumem a trobar en gruixos de 100, 200 i 300 g/m². El "100" el podem fer servir de 1a capa i el "200" el farem servir en situacions de molt fred. El "300" gairebé no es fa servir perquè és molt feixuc i voluminós, només l'utilitzarem quan faci molt i molt fred.

És possible que les peces de roba que actuen com a segona capa portin reforços a les espatlles i als colzes, els punys elàstics o amb "velcro®", cenyidor de coll i de cintura i fins i tot cremalleres a les aixelles per regular la transpiració. Estan creades per actuar com a capa exterior donant gairebé les prestacions d'una jaqueta tècnica de 3a capa, sempre que no faci molt vent o no plougui/nevi.

GoreTex®, Membrain®, Simpatex® i semblants:

És el teixit-membrana que trobem a les jaquetes i pantalons que farem servir com a

3a capa en cas de mal temps (vent, pluja, neu...). Transpiren molt i no deixen passar, en teoria, ni l'aigua ni el vent.

No entrarem a fer comparativa de marques perquè això us ho explicaran millor a les botigues especialitzades, però sí que donarem unes quantes pistes de com pot ser una bona jaqueta tècnica:

- ✓ Ha de ser ampla, però sense exagerar, que ens permeti portar roba gruixuda a dins (folre polar per exemple) i ens permeti moure'ns amb comoditat. Ha de tenir caputxa ergonòmica i ampla per si ens hem de posar casc.
- ✓ Espatlleres reforçades si és que pensem portar motxilla. Colzes preformats (no rectes) i reforçats, si hem de "grimpar" gaire ens anirà molt bé.
- ✓ Cremalleres a les aixelles per regular la transpiració. Que plougui o nevi a fora no vol dir que haguem de quedar molls de suor.
- ✓ Punys ajustables (molt millor amb "velcro®").
- ✓ Butxaques amb tapeta per evitar l'entrada d'aigua o de neu.
- ✓ Cenyidors de cintura, contorn i/o coll.
- ✓ Costures termosegellades: quina gràcia si el teixit és molt bo, però ens entra l'aigua pels foradets dels repunts de les costures (us ho dic per experiència).

✓ Teixit exterior en "RIPSTOP(antiesquinçades).

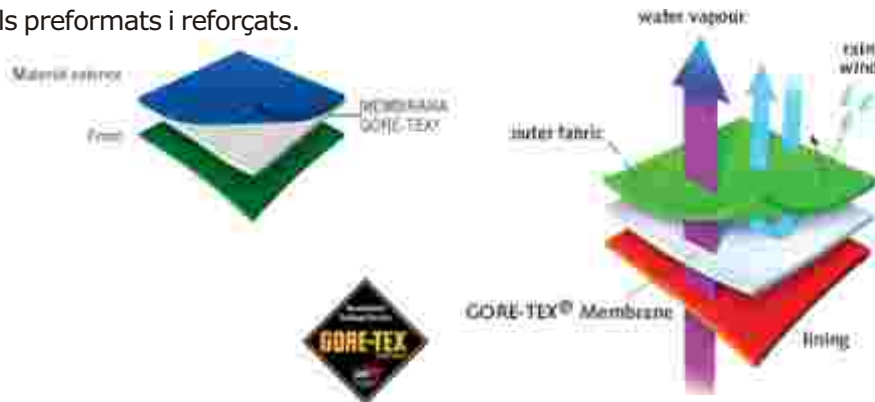
I uns pantalons de capa exterior en cas de mal temps:

✓ Amb cremalleres laterals de dalt a baix, així ens els podem treure o posar sense haver-nos de treure les botes.

✓ Amb petits paraneus interns.

✓ Reforçats al darrera (cul).

✓ Genolls preformats i reforçats.

En aquest tipus de teixit ens podem trobar que ens informin que, per exemple la jaqueta, és de dues o tres "capes" i embolicar-nos amb les "capes" de la vestimenta. Quan ens diuen que aquell "GoreTex[®]" és de dues capes, vol dir que la membrana està enganxada directament a la capa exterior i que per evitar el contacte directe amb nosaltres hi posen una reixeta tipus "CoolMax[®]" que tregui la humitat cap enfora. Quan ens diuen que és de tres capes, vol dir que la membrana està entre dos teixits i no hi posen la reixeta que evita el contacte directe amb la membrana. Els de tres capes són més rígids i impermeables, però no transpiren tant. Últimament la manca de transpiració l'han solucionat amb el sistema d'encolat XCR que dona unes prestacions de transpiració semblants als de dues capes.

Cal dir que si anem posant noms d'alguna marca no és per vendre o aconsellar, sinó com a simple exemple i perquè ja són marques conegudes.

VESTIMENTA

La manera de vestir va bastant a gust, pressupost i necessitats (tèrmiques sobretot) del consumidor, però donarem un breu apunt dels articles que podem necessitar depenent de l'activitat i del temps meteorològic que tinguem.

Començarem pel cap:

✓ Gorra o barret pel sol (n'hi ha de ben curioses)

✓ Gorra de folre polar amb Windstopper[®] o GoreTex[®]. Molt indicat a l'hivern.

✓ Mocador pel coll, "BUFF[®]", bufanda o semblant.

✓ Tapa orelles de llana o folre-polar.

✓ Passa muntanyes (jo el faig servir de llana fins i tot en versió gorra amb visera i em va de "conya" al "Piri").

✓ Ulleres de sol (amb proteccions laterals si anem a la neu).

Seguirem pel cos:

- ✓ Samarreta de CoolMax® (fresca i seca) de màniga llarga o curta.
- ✓ Samarreta tèrmica (Thermastat®, polar de 100, ...) de màniga llarga amb cremallera al coll per regular l'escalfor corporal o sense cremallera.
- ✓ Calçotets, boxers o calces de CoolMax® (això depèn de gustos i tendències). En aquest punt és important tenir clar que ha de ser roba que s'eixugui molt ràpid (cotó NO), còmoda (ajustada, però sense exagerar) i si és possible sense costures.
- ✓ Malles de "Powerdry"® o bé tèrmiques de "Thermastat"® (bicapa) si fa molt de fred.
- ✓ Jaqueta folre-polar 200-300 (Polartec®)
- ✓ Jaqueta folre-polar 100 (Windstopper®)
- ✓ Armilla de folre-polar
- ✓ Jaqueta o armilla farcida de "duvet" (plumífer per a condicions molt fredes)
- ✓ Jaqueta-parca: de membrana Gore-Tex® o similar
- ✓ Pantalons curts d'estiu
- ✓ Pantalons llargs de "cordura supplex"® o "scholler"® (bi-elàstics)
- ✓ Sobre-pantalons de membrana Gore-Tex® o similar
- ✓ Capelina amb mànigues per a la pluja, de plàstic o nylon/poliamida

Continuarem amb les mans:

- ✓ Guants de folre-polar 200
- ✓ Guants de folre-polar 100 amb Windstopper®
- ✓ Guants i sobre-guants (interior folre-polar i exterior Gore-Tex® amb reforços Kevlar)
- ✓ Manyoples de llana desgreixada
- ✓ Manyoples farcides amb Polarguard-3D® (teixit tèrmic sintètic) o ploma "duvet".

I acabarem pensant en els peus. És molt important cuidar-los molt perquè ens han de dur a tot arreu i una excursió amb

problemes als peus (sobretot pel fred) pot acabar realment malament :

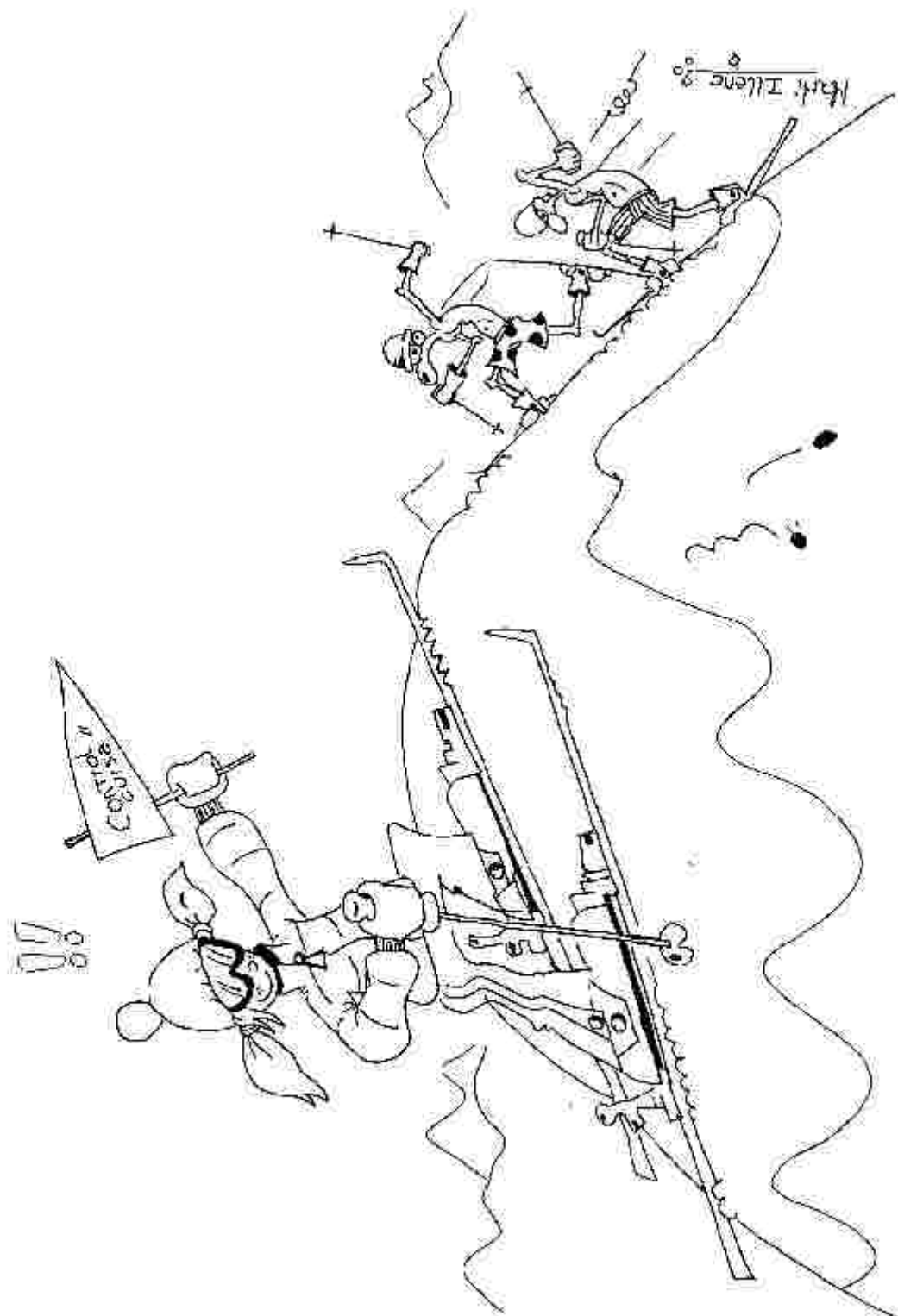
- ✓ Mitjons/mitges frescos (CoolMax®)
- ✓ Mitjons tèrmics (Thermastat®) o de llana
- ✓ Mitjons tèrmics de seda amb Thermastat®
(Tots els mitjons porten reforços de diferents gruixos)

BOTES

Les botes, no en dubteu pas, són la peça del nostre equip a la qual hem de donar més importància. Hem de tenir clar que han de ser còmodes i adequades a l'activitat que anem a practicar. Existeixen botes polivalents, però no botes que serveixin per a tot:

- ✓ Per senderisme o baixa muntanya
- ✓ Bota de muntanya o Trekking (cordura més membrana impermeable, semi-rígida)
- ✓ Bota de muntanya de pell clàssica (amb membrana o sense, semi-rígides o rígides amb possibilitat d'utilitzar grampons)
- ✓ Bota de plàstic, amb botí interior (adequada per a l'alta muntanya a l'hivern)
- ✓ Para-neus: Van adaptats per sobre del pantaló i de la bota i impedeixen l'entrada de neu a dins de les botes:
 - Curts: de nylon/poliamida
 - Llargs: de nylon/poliamida i Gore-Tex® o similar.

Als següents capítols explicarem com portar les coses (amb una motxilla i no pengim-penjam) i també de sacs de dormir, tendes, ... Apa siau.

Uecanoia i molts dels seus socis estan lligats estretament amb la neu, que nevi és una molt bona i esperada notícia pels que practiquen les diferents activitats hivernals. Entre elles, la que any rere any porta un grup de socis a col·laborar en l'organització de diferents edicions de curses d'esquí de muntanya, i fins i tot d'un Campionat del Món. La Teresa Baró ens en parla:

Com va començar per a tu tot plegat?

Quina feina hi feu?

Habitualment som l'últim control, la qual cosa ens dóna un marge de temps per arribar al lloc, aplanar el terreny i situar-nos. Pensa que el trajecte que nosaltres fem en tres hores, amb el nostre nivell, els corredors el fan en la meitat de temps. Un cop situats, habitualment al cim del Bacivé, es tracta d'esperar que vagin passant els participants, apuntar-los el número de dorsal i estar al cas per si sorgeix alguna incidència.

De petita ja anava a l'estiu a fer muntanya i ara fa uns deu anys, en passar un moment personal una mica complicat, vaig inscriure'm al Curs d'Esquí de Muntanya que organitzava el Club, vaig trobar-me amb una gent que em va anar molt bé, que em va ensenyar i que em va donar suport. A partir d'aquí i amb els anys i gràcies a l'empenta de gent com en Joan Rabell, que sempre estan inquiets per trobar fites i al·licients nous, vam començar a col·laborar amb la gent que organitza les Curses d'Esquí de Muntanya.

És dur?

Doncs encara que ens ho plantegem com una sortida més, sí que és dur. Uns dies abans es prepara el recorregut, és a dir mentre pugem anem obrint traça i col·locant les banderoles de senyalització. Cal tenir en compte que depenent del temps que faci igual la nit anterior hem de repetir la traça, perquè la neu l'ha coberta. El dia de la Cursa ens llevem molt d'hora i després de l'aproximació fins al punt de control ens hem d'esperar que passin tots els participants i, tantes hores allà parats acabem gelats: a més, en acabar de

passar tots els participants evidentment hem de recollir totes les senyalitzacions que vam posar i portar-les a l'organització. Però per altra banda també he de dir que no tot es patiment, la muntanya ens sedueix, l'ambient, la gent, l'excel·lent organització, la valoració que fan els participants de la nostra feina, etc. Tot junt fa que sigui per mi una experiència al·lucinant i que "matxacar-se" físicament només consisteixi en posar-se mentalment un "xip".

Entreneu específicament?

No. Ja és una progressió dins la temporada, bàsicament tots tenim un fons que ens donen la resta d'activitats que practiquem al llarg de l'any, en el meu cas jugo a bàsquet i surto a córrer, a banda que tot l'any faig muntanya en una o altra modalitat.

Els temps a la muntanya estan canviant, com ho valoren?

Trobo molt positiu que s'organitzin cursos per poder fer accessible la muntanya a tothom i amb garanties. Com he dit jo mateixa vaig començar en aquest món gràcies a un curs, per tant tot el que impliqui formació, informació i prevenció em sembla imprescindible avui dia tant si és en alta muntanya com a nivell de passejades.

Ordena'm segons el teu criteri i experiència: Orientació, preparació física, il·lusió, material, monitors.

Doncs no podria, per mi es un "pack", cada cosa té el seu pes i la seva importància, suposo que l'ordre depèn del moment i les prioritats en cada situació.

Muntanya, és?

.....Sensacions.....

Quin és el teu "moment"?

Uf! Que difícil! N'hi ha tants, però bé potser un de molt curiós: en un moment donat al desert d'Argèlia, a 45°, parada allà al mig de la terra vaig sentir-me com a dalt d'un cim, envoltada del tot i del no res.

Teresa, quan et vaig preguntar què era per a tu la muntanya, vas tardar molta estona i finalment em vas dir que no podies dir-ho amb paraules.

Doncs jo sí que puc, perquè t'ho vaig veure: tu ets la muntanya, la portes dins, i és per això que es va fer possible l'impossible: L'Alta Muntanya al Desert.

retalls de la nostra història (14)

La primera activitat notable de l'any 1968 fou el 4t Curset d'Esquí Alpí, portat a terme a les pistes d'Andorra. El dia 21 de gener tingué lloc la primera sortida de pràctiques, que comptà amb una participació propera als cinquanta cursetistes.

El 14 de febrer, per motius de salut, presenta la dimissió en Josep Palomas, secretari de l'Entitat. El substitueix en el càrrec el senyor Miquel Jorba.

Una fita històrica va ser la celebració del 1r Campionat d'Igualada d'Esquí. La millor manera de donar una idea de l'esdeveniment serà reproduint una part de la crònica, signada per Salvador Llorach, que aparegué al periòdic IGUALADA del dia 6 d'abril:

De un intento frustrado a una sorprendente participación.

Antes de describir el desarrollo de estos campeonatos, debo decir que ya en el año pasado se había intentado su celebración. La lluvia frustró el intento en aquella ocasión, y los pocos inscritos -seis- que se habían trasladado a Andorra, se conformaron con la decisión de suspender la prueba. ¿Quién podía imaginar que un año después se reunirían cerca de treinta participantes para la disputa de aquella misma competición? Los primeros sorprendidos -sorpresa llena de satisfacción- han sido los mismos organizadores.

La prueba y los participantes.

Debían disputarse dos mangas en un recorrido bastante desigual. Fácil en su primera mitad, seguía un segundo tramo con pronunciada pendiente y con algunas puertas bastante cerradas, apto para una prueba de Habilidad Especial. El trazado era bueno si la nieve también lo hubiera sido, pero las malas condiciones de ésta no permitían un buen dominio de los esquís y ello fue causa de que la mayoría de participantes sufriera una o varias caídas, todas sin consecuencias excepto en el crono.

El tiempo y el progresivo empeoramiento del estado de la nieve obligó a suspender la segunda manga. Las inoportunas caídas habían frenado el ímpetu de algunos hacia la meta. Este mismo ímpetu hizo que otros pasaran de largo alguna de las puertas quedando fuera de la clasificación: Antonio Bertran, <Kike> Carner, José María Llacuna, Ramón Cosme, Sebastián Trullás y Pedro Ventura.

El ya mentado factor las caídas- relegó a Rafael Vilarrubias a cuarto lugar, a 6 segundos del vencedor Juan Vives, cuando era un firme aspirante al título igualadino. Por el mismo motivo, los tiempos de Gassó, Vidal, David y Tacias no corresponden a su valía.

La sorpresa la dio sin duda Ricardo Rius, clasificándose en segundo lugar, tras sacar 9 décimas de ventaja a Jaime Valldaura, quien con su buen estilo pecó tal vez de cauto. Hubo contento y desilusión repartido entre los participantes, pero el deporte es así y no siempre se confirman los pronósticos.

En la clasificación de las féminas, los percances, sufridos con mayor o menor fortuna, jugaron también su papel. El tiempo de Montserrat Lázaro no está, en mucho, de acorde con sus posibilidades, pues cabía mas igualdad con el de la señora Biosca de Carner, quien, con esquí de buena escuela consiguió el primer título femenino.

En esta categoría tomaron parte sólo cuatro de las siete inscritas, ausencias debidas quizás, a lo difícil de algún tramo del recorrido.

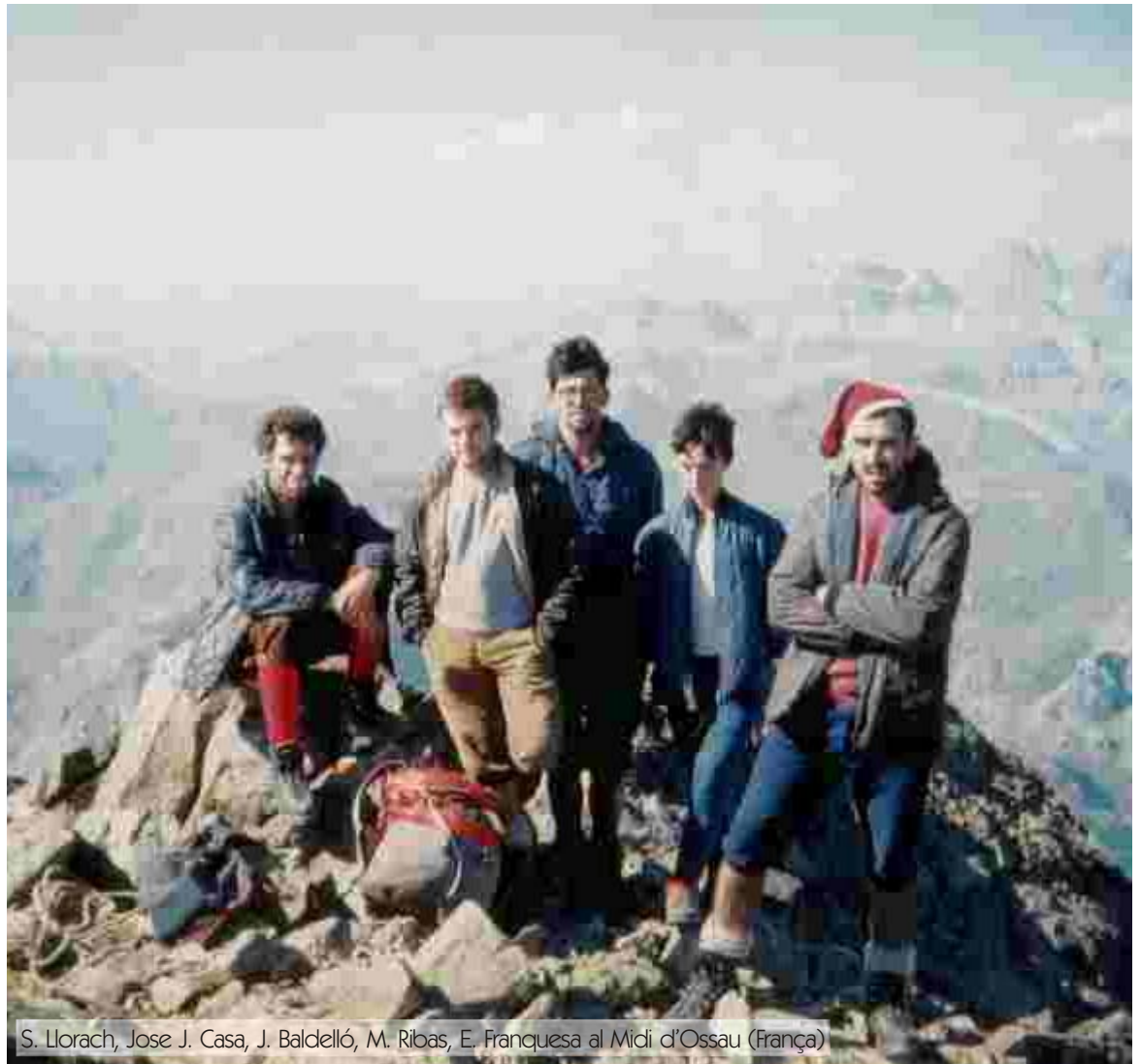
Clasificaciones**Masculina:**

1. Juan Vives 57'6"
2. Ricardo Rius 59'5"
3. Jaime Valldaura 1h 00'4"
4. Rafael Vilarrubias 1h03'4"
5. Francisco Casas 1h04'9"
6. Robert Pipó 1h08'5"
7. Antonio Gassó 1h45'6"
8. Salvador Llorach 1h53'8"
9. Antonio Vidal 2h28'2"
10. David Humanes 3h37'8"
11. Antonio Coca
12. Jaime Tacias

Femenina:

1. Gloria Biosca de Carner 1h26'6"
2. Carola Ribaudí 1h50'6"
3. Montserrat Lázaro 1h58'4"
4. Carmen Mateu

S. Llorach, Jose J. Casa, J. Baldelló, M. Ribas, E. Franquesa al Midi d'Ossau (França)

El dissabte dia 25 de maig, a les dependències del popular establiment Granja Pla, tingué lloc un "Sopar de Germanor" en el decurs del qual s'efectuà el lliurament de trofeus del 1r Campionat d'Igualada d'Esquí Alpí i els diplomes acreditatius d'haver assistit a les classes teòriques i pràctiques del 4rt Curset d'Esquí. També es projectaren un parell de films d'esquí, cedits pel Consolat d'Àustria, un dels quals, "Los diablos rojos", era mundialment famós en aquells moments.

Per tal de commemorar el 4rt aniversari

de la fundació de l'Entitat, pel mes de juny s'organitzà la "Setmana del Muntanyenc". Entre altres activitats, el programa d'actes comptà amb una projecció de diapositives de la primera travessa integral del Pirineu amb esquís, presentada pels seus autors, Fernando Casanellas, Ricardo Godía i Antonio Villena; una conferència sobre "Pompeu Fabra, excursionista", pronunciada pel doctor Pere Gabarró Garcia; i una "Missa de Sant Bernat", celebrada al Coll de Gussem a Castellfollit del Boix.

El Campament d'Alta Muntanya de la temporada s'instal·là a la Vall d'Aguas Limpias, prop de Sallent de Gállego a la província d'Osca. De l'11 al 25 d'agost, més de quaranta muntanyencs i escaladors desenvoluparen una intensa activitat, tot ascendint a diversos cims i portant a terme algunes escalades de gran dificultat, com per exemple el recorregut de les "Crestas del Diablo".

També s'organitzà un curset de gramàtica catalana en el qual participaren 42 persones. Avui dia això pot semblar un succés sense importància, però en aquells temps una cosa així requeria els previs i preceptius permisos oficials, que no s'obtenien fàcilment.

Fins a final d'any les activitats seguiren el seu curs habitual. A destacar: la tradicional portada del Pessebre al cim dels Mollons, la celebració de la Missa del Gall a l'església de Cabrera de Capellades i la convocatòria del 5è Curset d'Esquí Alpí.

4^{rt} campament d'alta muntanya, a la vall de "Agua Límpias"

notícies

Xavi Salom

un set mil als Andes?

Fins avui l'Aconcagua ha estat la muntanya més alta de l'Amèrica del Sud. Però el 1956, una expedició xilena, amb René Gajardo, va fer el cim del volcà Ojos del Salado per primera vegada en la història nacional. Segons el seu altímetre 7.084 m era l'altura del cim central. Es tractà, doncs, d'un set mil per a Xile i l'alçada més alta de l'Amèrica del Sud.

Aquell mateix any una expedició dels Estats Units va amidar l'alçada dels Ojos del Salado; mentre una d'argentina s'ocupava de verificar la de l'Aconcagua. Cap de les expedicions van fer cim i les seves mesures no foren fiables.

Quina muntanya és la més alta, doncs? La pregunta està oberta. Actualment, la revista *Andes Magazine* està organitzant una expedició al cim Ojos del Salado per treure'ns de dubte.

CORREDOR NW

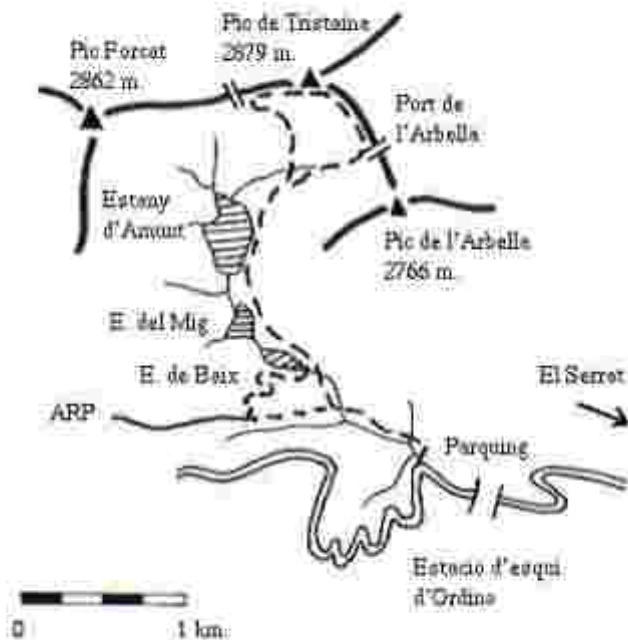
DEL PIC DE L'ARBELLA (300m)

Accés

Des d'Andorra la Vella sE segueix en direcció Ordino. Un cop al poble es continua per la carretera cap a les pistes d'esquí. Es passen algunes poblacions, l'última és el Serrat. Seguim la carretera i passem el trencall de Sorteny. Just abans de les corbes que ens porten a les pistes d'esquí d'Ordino es troba una pista de terra que trenca a la dreta (l'antiga carretera). Es pot aparcar en aquesta pista on hi ha una petita cabana de caçadors o a dalt al primer aparcament de les pistes d'esquí

Aproximació

L'inici de la ruta comença en aquesta carretera, hi trobarem un cartell que ens marca la direcció dels estanys de Tristaina. El camí està marcat amb les marques de GR. Fins a l'Estany Primer es tarden uns 45 minuts i se salva un desnivell de 200 m. Els següents 200 metres fins als petits estanys del vessant oest del Pic de l'Arbella són més agraïts. Seguim en direcció al port de l'Arbella i un cop passats els estanys (que no es veuen perquè estan coberts de neu i glaçats) trobem un corredor bastant evident. Fins al peu del corredor hi ha 1,5-2 hores.

Via

Al principi és una canal ampla d'uns 40° mantinguts. Un cop superats 100 metres, trobem que la canal se separa en dos corredors més estrets: cal agafar el de la dreta. Aquest s'estreny i augmenta la seva inclinació fins a 50° en algun tram. Després de 100 m trobem que el corredor s'obre i baixa d'inclinació fins a 30-35°. La via ens deixa quasi al cim (entre 1,5-2 hores)

Descens

El descens es pot fer per la ruta normal del pic. Es baixa cap a la Collada de les Planes on hi ha un petit observatori meteorològic. Seguidament es decanta cap al Circ de Tristaina fins a trobar el camí de pujada (a l'alçada de l'Estany de Més Amunt). Se segueix el camí fins a la carretera (sobre les 2 hores).

Pic de l'Arbella

Benvolguts amics.

Després del començament d'hivern que hem tingut, sense neu i temperatures de platja, ja seria que caigués alguna nevadeta o alguna gran nevada. Però això no és pas la primer cop que passa, antigament i des que hi ha registre de meteorologia aquesta situació s'ha produït sis vegades en els últims 100 anys. Ja se sap que després de la calma bé la tempesta, i com que això és el que passarà, us proposo aquestes dues webs:

 <http://www.infomet.fcr.es/>

 <http://www.meteofrance.com/FR/montagne/index.jsp>

Servidor meteorològic de la Universitat de Barcelona que agrupa la pàgina del Servei Meteorològic de Catalunya i la pàgina de l'Institut Nacional de Meteorologia, a més d'un registre amb les dades històriques de tota Europa, imatges del satèl·lit Meteosat, i connexió amb la xarxa de radars de Catalunya.

És una pàgina molt útil per a aquells que preparen sortides a la muntanya, a la platja o a qualsevol lloc.

Cal dir que és una de les pàgines més completes que existeixen.

Un altra pàgina que és molt fiable és la de la Météo francesa, ideal per a aquells que estan interessats a viatjar als Alps, és una de les més completes del continent europeu. Només té un problema: està en francès.

Bé amics, m'acomio de tots vosaltres, ha estat un plaer acompanyar-vos durant aquest temps. Una forta abraçada a tots i fins aviat.

danipolaparedes@hotmail.com

